

Voorwoord

(de schrijver)

Niets of niemand in dit boek is verzonnen, behalve de namen van de mensen die erin voorkomen.

Het is het verslag van mijn zoektocht naar wat er zich in het hoofd van 'Dag' afspeelde en afspeelt.

We kennen elkaar al jaren, Dag en ik. Ik was en ben zijn leraar Frans en Duits.

Dag en ik hebben dit boek samen gemaakt.

Tallose gesprekken met zijn mama, zijn zus, zijn oma, zijn vrienden, maar vooral met hemzelf resulteerden in een caleidoscoop, een roetsjbaan.

Verwarrend waarschijnlijk, confronterend, vreemd en bevreemdend.

De realiteit zoals ze in het hoofd van Dag is.

Er is in het boek één scène die ik verzonnen had, dacht ik. De slotscène.

Tot ik ze aan 'Norah' liet lezen.

'Hoe weet u dat?' vroeg ze me. 'Heeft Dag u dit verteld?'

Dat had hij niet.

Erik Wouters

Inleiding

(Dag)

Dag, ik ben Dag.
Dat vinden jullie verwarrend.
Ik niet.
Mijn naam is Dag en ik zeg 'Dag'.
Ik had ook 'Hallo!' kunnen zeggen, maar dan zouden jullie kunnen denken dat ik telefoneerde.
Niks zeggen en mijn hand opsteken had ook gekund.
Maar misschien zouden jullie dan stilstaan. Zoals bij een rood licht.
Ik weet niet wat jullie denken.
Vorige week. Mijn leraar geeft me een uur Frans en daarna een uur Duits.
Na het uur Frans houden we even pauze.
'Een goede vijf minuten,' zegt mijn leraar.
'Voor u ook,' zeg ik.
Hij lacht. Waarom?

Dag

(de schrijver)

Mijn nieuwe leerling heet Dag.
Dag Zonderland.
Zijn vader gaf hem die vreemde voornaam.
Hij was een fan van Dag Hammarskjöld.
Maar dat doet niets ter zake.
Dag Hammarskjöld is dood.
De vader van Dag ook, trouwens.
De eerste keer dat ik Dag zag, was ik onzeker.
'Dag Dag' zeggen klinkt zo raar, dus ik zeg: 'Dag.'
'Dat ben ik,' zegt Dag.
'Ik ben Erik. Hoe gaat het?'
Dag knikt en wrijft in zijn handen. Vlak voor zijn neus. Zijn hoofd en rug een beetje gebogen.
'Eigenlijk heel goed,' zegt hij.
Later leerde ik dat hij dat altijd zegt. 'Eigenlijk heel goed.'
Dat 'eigenlijk' intrigeert me.
Bedoelt hij: 'Ondanks alles heel goed'? Of: 'Wanneer ik alles op een rijtje zet, besluit ik dat het heel goed gaat'? Of: 'Nu u het me vraagt, ja, het gaat heel goed met me?'

Ik weet het nog steeds niet.

‘Dag, geen alledaagse naam,’ zeg ik.

‘Nee,’ zegt Dag, ‘op 1 januari 2019 heetten er 92 mensen Dag in België, 46 in Nederland, 590 in Zweden, 69 in Frankrijk en 1 in Spanje. Er zijn nog geen exacte cijfers voor 2020.’

‘En jij weet dat allemaal!’

‘Eigenlijk wel.’

Autisme

(Dag)

Ik weet al lang dat ik autisme heb.

Die diagnose kreeg ik toen ik nog een kleuter was en het niet begreep.

Echt begrijpen doe ik het nog altijd niet, trouwens.

Ik was en ben anders dan de anderen. Dat is duidelijk.

Maar wát is duidelijk?

Ik zit op een stoel. Dat is duidelijk. Ik zit op school. Waar? Op het dak? Op de wc? Dat is niet duidelijk.

Anders. Ik ben anders. Ik ben Dag. Of ik ben moe. Wat is anders?

‘Je moet wat eten, Dag, want anders ...’

Zeer onduidelijk allemaal.

Vroeger dacht ik dat je autisme weg kon doen.

Zoals je een rotte kies kunt laten trekken, of een ontstoken blindedarm opereren.

Niet dus. Dat lukt niet. Zeker weten.

Mijn autisme en ik zijn vrienden geworden.

De ene dag verstaan we elkaar beter dan de andere.

Zo gaat dat tussen vrienden. Denk ik.